

Kitab Daniel - Nomer Genep Puluh Lima

Panyingkaban Nubuat: Ngartos Kana Kuciwa Tanggal 18 Juli 2020 jeung Pesen Seruan Tengah Peuting anu Keur Ngawujud dina Poé-Poé Panungtungan

Jeff Pippenger
2024-01-29

Dina tanggal 18 Juli 2020, datang kuciwa anu kahiji pikeun gerakan réformatif poé-panungtungan Allah. Éta nandaan hiji pananda jalan dina sajarah Cilaka nu katilu, anu mangrupa sajarah hujan ahir, sarta ogé sajarah panyegelan saratus opat puluh opat rébu. Sajarah éta geus dilambangkeun ku unggal gerakan réformatif dina sajarah suci, sarta leuwih husus deui dilambangkeun ku sajarah gerakan Millerite, sarta digambarkeun ku misil sapuluh parawan, jeung éta ngagambarkeun sajarah nubuat anu diidentifikasi ku unggal nabi.

18 Juli 2020 ngawakilan kaceuceub nu kahiji tina ieu gerakan, ku kituna éta nandaan datangna mangsa antosan dina misil sapuluh parawan jeung dina Habakkuk. Dina sajarah kaum Millerite, bukti anu sarua nu nyababkeun maranéhna kana pangumuman anu salah engké katingali jadi nu nangtukeun tanggal anu leres. Mangsa antosan dina misil sapuluh parawan harita katingali minangka bebeneran kiwari, sarta mangsa antosan éta sarua jeung mangsa antosan dina Habakkuk dua. Misil sapuluh parawan diulang nepi ka unggal jéntréna, sarta kanyataan éta nuduhkeun yén ngan jalma-jalma anu kalibet dina kaceuceub éta anu jadi calon boh jadi parawan anu wijaksana boh parawan anu bodo.

Rombongan gedé Adventisme Laodikea diuji ku datangna Woe katilu dina 11 Séptémber 2001, sarta nalika ramalan anu gagal ngeunaan 18 Juli 2020 kaliwat, Adventisme Laodikea ditinggalkeun ka tukang pikeun ngalayang tanpa tujuan balik ka arah Roma, sakumaha kajadian ka kaum Protestan dina sajarah Millerite.

Teu ngan urang-urang Millerites ngidentifikasi waktu kalambatan éta minangka kacumponan tina pasemon sapuluh parawan, maranéhna ogé ningali yén dina Habakuk parentah supaya ngadagoan éta tetenjoan, sanajan eta ngalambat, téh mangrupa tanda patokan nubuat anu sarua. Ku kituna Habakuk netelakeun yén tetenjoan anu kungsi dipidangkeun kalawan salah sarta anu ngabalukarkeun kuciwa kahiji, nya éta tetenjoan anu bakal “nyarita” dina tungtungna.

Sabab eta titingalian téh masih pikeun waktu anu geus ditangtukeun, tapi dina tungtungna eta bakal nyarita, sarta moal bohong; sanajan lila datangna, antosan eta; sabab eta tangtu bakal datang, moal lila deui. Habakuk 2:3.

Amanat anu nimbulkeun kaceuceub kahiji téh sarua jeung amanat anu bakal diaku minangka amanat anu bakal kasorang dina mangsa nu caket, tapi éta amanat téh masih kénéh didasarkeun kana alesan-alesan nubuat saméméhna anu dipaké dina pangwawaran anu salah kahiji.

Dina sajarah Millerite, umat perjangjian baheula heula anu diuji; satuluyna umat perjangjian anyar anu diuji. Ujian éta dimimitian pikeun urang Protestan nalika malaikat kahiji dina Wahyu sapuluh jeung malaikat kahiji dina Wahyu opat welas (sabab éta malaikat anu sarua), turun dina 11 Agustus 1840. Ujian maranéhna réngsé ku kuciwa anu kahiji jeung datangna malaikat kadua dina Wahyu opat welas.

Dina sajarah Millerite, ujian pikeun urang Millerite dimimitian ku datangna malaikat kadua dina kuciwa anu kahiji sarta ditungtungan ku datangna Panyaur Tengah Peuting, anu ku Sister White digambarkeun minangka sakumpulan malaikat anu ngagabung jeung malaikat kadua. Dina kakawasaan Roh Suci, urang Millerite anu ngakuan sarta narima amanat Panyaur Tengah Peuting, tuluy dipisahkeun ti urang Millerite anu henteu ngakuan amanat anu keur murag di sabudeureun maranéhna. Dina 22 Oktober 1844, malaikat katilu sumping, sarta tetenjoan anu geus lila ngadagoan éta tuluy nyarita.

Dina sajarah panyegelan saratus opat puluh opat rébu, umat perjangjian heubeul dipariksa heula, tuluy umat perjangjian anyar. Ujian éta dimimitian pikeun Adventisme Laodikea nalika sora kahiji malaikat dina Wahyu dalapan welas jeung malaikat katilu dina Wahyu opat welas (sabab éta malaikat anu sarua), turun dina 11 Séptémber 2001. Ujian maranéhna réngsé ku kuciwa tanggal 18 Juli 2020.

Dina gerakan malaikat nu katilu, ujian pikeun saratus opat puluh opat rébu dimimitian ku datangna kuciwa anu kahiji, sarta baris réngsé ku datangna amanat tina Pekik Tengah Peuting. Dina kakawasaan Roh Suci, jalma-jalma anu ayeuna ngakuan sarta narima amanat Pekik Tengah Peuting, tuluy dipisahkeun ti anu bodo jeung jahat anu henteu ngakuan amanat anu rupa-rupa segina, anu ayeuna keur murag di sakuriling maranéhna.

Dina hukum Minggu anu baris geura datang, “sora” kadua ti malaikat dina Wahyu dalapan welas nyarita, anu ogé mangrupa titingalian anu “ngalangsar” dina nyarita. Éta ogé ngawakilan amanat malaikat katilu anu “ngagedéan” nepi ka sora tarik.

Paniakan Tengah Peuting digambarkeun minangka loba malaikat anu ngahiji jeung malaikat saméméhna. Amanat Paniakan Tengah Peuting miboga sababaraha unsur anu nyumbang kana sakabéh amanat éta, jeung malaikat téh lambang-lambang tina amanat. Dina sajarah Millerite, pelopor anu dipikawanoh mingpin dina ngarakit jeung ngawanohkeun amanat Paniakan Tengah Peuting anu sajati nyaéta Samuel S. Snow. Dina sajarah éta, kacatet kalayan écés yén pamahaman Snow ngeunaan amanat Paniakan Tengah Peuting mekar salila hiji mangsa waktu.

Sajarah éta diulang nepi ka unggal aksarana pisan, jeung pesen tina Panginget Tengah Peuting pamungkas geus mekar sacara umum ti ahir Juli 2023. Éta lain saukur pesen ngeunaan Islam, tapi ogé ngawengku pesen ngeunaan panyanggulan saratus opat puluh opat rébu. Éta ngawengku panyingkapan yén dua tanduk tina sato galak bumi, duanana ngaliwatan “pati jeung kabangkitan”, sakumaha maranéhna saajar jeung gambar sato galak, anu dina sajarah anu sarua ngalengkepan tatarucingan nubuatan yén “anu ka dalapan téh asalna tina anu tujuh”. Éta ngawengku panyingkapan-panyingkapan anu pakait jeung “sajarah anu disumputkeun” tina Tujuh Guntur, sarta ngalengkepan tatarucingan nubuatan ngeunaan “batu” anu ditampik tuluy jadi “hulu juru”,

nalika “tujuh kali” tina Imamat dua puluh genep disingkabkeun minangka benang anu ninun sakabéh bebeneran dina sajarah Miller jadi ngahiji, jeung bebeneran-bebeneran anu dibuka segelna dina waktu ahir taun 1989. Nu ngarang Jabur ngedalkeunana kieu:

Batu anu dipiceun ku para tukang wangunan geus jadi batu pamingpin juru. Ieu téh pangerjakeunana PANGERAN; matak hémeng dina panon urang. Ieu téh poé anu dijadikeun ku PANGERAN; urang baris surak bungah jeung girang di jerona. Jabur 118:22–24.

“Batu”, anu mangrupa “permata” kahiji anu kapanggih ku William Miller (jeung permata téh batu), nyaéta “poé anu dijadikeun ku PANGERAN.” Dina tulisan-tulisan saméméhna geus ditémbongkeun yén susunan, jeung kecap-kecap parentah Sabat téh sarua jeung susunan daur suci anu tujuh, sakumaha dipedar dina Imamat pasal dua puluh lima. Istirahat dina poé katujuh ngalambangkeun tanah anu istirahat dina taun katujuh, sarta nalika dua parentah éta ditilik ku cara kieu, éta méré kasaksian yén dina nubuat Alkitab hiji poé ngawakilan sataun.

Éta ogé némbongkeun yén pamahaman anu diproklamasikeun ku Miller ngeunaan amarah Allah salila “tujuh kali,” dina Imamat dua puluh genep, digambarkeun minangka “sapoé”, sabab Gusti ngadamel daur suci tujuh taun, sakumaha pastina Anjeunna ngadamel langit jeung bumi dina genep poé, sarta reureuh dina poé katujuh.

Nalika Yesus ngarampungkeun misil ngeunaan kebon anggur, Anjeunna naroskeun hiji patalékan ka urang Parisi.

Ku sabab eta, lamun juragan kebon anggur téh sumping, naon anu bakal dipigawé ku anjeunna ka para patani éta?” Maranéhna ngajawab ka Anjeunna, “Maranéhna anu jahat éta bakal dibinasakeun ku anjeunna kalawan pisan sangsara, sarta kebon anggurna bakal diséwakeun ka patani-patani séjén, anu bakal masrahkeun hasilna ka anjeunna dina usumna.” Saur Yesus ka maranéhna, “Naha aranjeun can kungsi maca dina Kitab Suci, ‘Batu anu dipiceun ku para tukang wangunan, éta pisan anu jadi batu juru; ieu téh padamelan PANGERAN, sarta matak héran dina panon urang’? Ku sabab eta Kami nyebutkeun ka aranjeun, Karajaan Allah bakal dicabut ti aranjeun, sarta dipasrahkeun ka hiji bangsa anu ngahasilkeun buahna. Jeung sing saha anu tumpur kana batu ieu bakal remuk; ari sing saha anu kakeunaan ku eta, anjeunna bakal digerus nepi ka jadi bubuk.” Jeung nalika imam-imam kapala jeung urang Parisi geus ngadangu pasemon-pasemon-Na, maranéhna ngarti yén Anjeunna nyarita ngeunaan maranéhna. Mateus 21:40–45.

Pasemon ngeunaan kebon anggur téh nya éta pasemon ngeunaan bangsa pilihan baheula anu dipopohokeun, sarta Karajaan dipasrahkeun ka hiji bangsa pilihan anu anyar. “Batu” anu ditampik nurutkeun Isa, nyaéta “batu” anu boh nyalametkeun boh ngancurkeun, gumantung kana kumaha éta ditarima. “Batu” éta kudu mangrupa hiji kayaktian Alkitabiah dina kontéks anu digunakeun ku Isa, sabab éta miboga kamampuhan pikeun ngahasilkeun buah kabeneran, sarta kabeneran Kristus ngan ukur dihasilkeun dina lalaki jeung awéwé nalika maranéhna narima Firman kayaktian-Na.

Nyucikeun maranéhna ku kayaktian Gusti; pangandika Gusti téh kayaktian. Yohanes 17:17.

“Batu” téh hiji doktrin anu bisa waé ditarima atawa ditolak, sarta Yesus téh Firman, jeung dina kitab Rasul-rasul, Petrus nganyatakeun yén “batu” éta téh Kristus.

Sing dipunmangertosa déning kowé kabèh, lan déning sakèhé bangsa Israèl, yèn sarana asmane Yésus Kristus, wong Nasarèt, kang wis kokpaku ing kayu salib, kang wus diwangèkaké déning Gusti Allah saka ing antarané wong mati, iya déning Panjenengané piyambak wong iki ngadeg ana ing ngarepmu kanthi waras. Panjenengané iku watu kang diremehaké déning kowé para tukang yasa, kang wus dadi watu penjurur. Lan ora ana kaslametan ana ing sapa waé liyané; awit ing sangisoré langit ora ana asmane liyané kang kaparingaké ana ing antarané manungsa, kang dadi sarana kita kudu kapitulungan rahayu. Lelakoning Para Rasul 4:10–12.

Sarta tuluy dina Petrus kahiji, anjeunna ngalegaan deui perlambang “batu” éta, tapi tetep dina kontéks anu sarua, nyaéta kaliwatna hiji umat tina pajangjian nu baheula sarta kapilihna hiji umat pilihan nu anyar, anu sakumaha anjeunna nyatakeun, “baheula maraneh lain umat, tapi ayeuna geus jadi umat Allah: anu saméméhna teu narima rahmat, tapi ayeuna geus narima rahmat.”

Ka Anjeunna maraneh sumping, nyaéta ka hiji batu anu hirup, sanajan ku manusa dipiceun, tapi ku Allah dipilih tur mulya, maraneh ogé, saperti batu-batu anu hirup, keur diwangun jadi hiji imah rohani, hiji kalungguhan imam anu suci, pikeun ngahaturkeun kurban-kurban rohani anu katarima ku Allah lantaran Yesus Kristus. Ku sabab eta, dina Kitab Suci ogé kacatet kieu, “Tingali, Kami nempatkeun di Sion hiji batu juru anu utama, anu dipilih tur mulya: jeung sing saha anu percaya ka Anjeunna moal dipaéra.” Ku kituna, pikeun maraneh anu percaya, Anjeunna teh mulya: tapi pikeun maraneh anu henteu taat, “batu anu dipiceun ku tukang-tukang ngawangun, eta pisan geus dijadikeun batu poko juru,” jeung “hiji batu panyandung, jeung hiji cadas anu matak nyinggung,” nyaéta pikeun maraneh anu kasandung ku firman, lantaran henteu taat; ka dinya maranehna ogé geus ditangtukeun. 1 Petrus 2:4–8.

Pétrus nyarios ngeunaan jalma-jalma anu baheula dipilih, “ka maranehna anu henteu taat, batu anu dipiceun ku para tukang ngadegkeun, éta kénéh anu geus dijadikeun batu juru utama, Jeung batu anu matak titajong, jeung cadas anu matak kasandung, nyaéta ka maranehna anu kasandung ku firman, lantaran henteu taat: pikeun éta ogé maranehna geus ditetepkeun.”

Yesus dilambangkeun ku unggal gambaran suci ngeunaan pondasi.

Sabab taya hiji jalma ogé anu bisa neundeun pondasi séjén lian ti anu geus diteundeun, nyaéta Yesus Kristus. 1 Korinta 3:11.

Dasar anu diwangun ku urang Millerite téh nyaéta Batu Kalanggengan (Batu).

“Pépéling téh geus sumping: Teu meunang aya nanaon anu diidinan asup anu bakal ngaganggu pondasi iman anu ku urang geus keur diwangun ti saprak talatah éta sumping dina taun 1842, 1843, jeung 1844. Kuring aya dina talatah ieu, sarta ti harita kénéh kuring geus nangtung di payuneun dunya, satia kana cahaya anu ku Allah geus dipaparinkeun ka urang. Urang teu boga maksud miceun suku urang tina dasar tempat éta dipernahkeun, sakumaha sapoé-sapoé urang néangan Gusti kalawan doa anu temen, néangan cahaya. Naha maraneh nyangka yén kuring bisa nyingkirkeun cahaya anu ku Allah geus dipaparinkeun ka kuring? Éta kudu jadi saperti Batu Karang Jaman-Jaman. Éta geus nungtun kuring ti saprak éta dipaparinkeun.” Review and

Herald, April 14, 1903.

Mutiara kahiji anu kapanggih ku Miller, anu jadi bagian tina pondasi Millerite, anu ibarat Batu Karang Jaman-Jaman, nya éta “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep, sarta “tujuh kali” éta mangrupikeun bebeneran pondasi anu kahiji anu disisihkeun ku para panaratas Millerite, anu kakara ngadegkeun pondasi Millerite éta. Para pangwangun pisan anu bakal nampik batu pondasi éta. “Batu” éta, anu ngalambangkeun Kristus, ogé nyaéta poé anu dijadikeun ku Gusti, sabab Anjeunna ngajadikeun poé katujuh minangka poé pangreureuhan, jeung taun katujuh minangka taun pikeun taneuh meunang reureuh. Dina taun 1863, batu pondasi éta ditampik, tapi éta bakal dijadikeun “sirah juru” jeung “batu sandungan” pikeun jalma-jalma anu henteu taat.

Pesen Islam tina cilaka nu katilu téh mangrupa téma pikeun gerakan réformasi sahiji saratus opat puluh opat rébu, sarta prosés pangujian mimiti nalika malaikat dina Wahyu dalapan welas turun, dina waktu gedong-gedong jangkung Kota New York dialungkeun ragrag dina tanggal 11 Séptémber 2001. Adventisme cicingeun ngeunaan idéntifikasi nubuat yén 11 Séptémber 2001 téh mangrupa datangna “poé angin ti wetan.” Dina 18 Juli 2020, maranéhna ditinggalkeun nalika dua saksi dina Wahyu pasal sabelas dipaéhan di jalan-jalan kota gedé éta. Ujian pikeun Adventisme geus réngsé, sarta ujian pikeun jalma-jalma anu kungsi ngaku ngawanohkeun pesen Islam geus lumangsung.

Sanggeus ngagolér paéh di jalan-jalan nepi ka ahir Juli 2023, tulang-tulang garing nu paéh éta tuluy dihudangkeun ku pesen kahiji ti Yehezkiel. Pesen kadua ti Yehezkiel téh nyaéta pesen ngeunaan opat angin Islam tina Cilaka nu katilu, nu ngawakilan kabukana sacara progresif pesen ngeunaan Ceurik Tengah Peuting, nyaéta paningal anu kungsi lila tunda, sarta téma tina sakabéh mangsa gerakan éta. Rupa-rupa bebeneran tuluy dibuka, sabab pesen ngeunaan Ceurik Tengah Peuting ngawakilan hiji pesen nu boga réa rupa aspék. Bebeneran kahiji nu nyanghareupan tulang-tulang garing nu paéh éta nyaéta bebeneran kahiji anu ditolak ku Adventisme Laodikea, sarta éta ngawakilan bebeneran anu nandaan peralihan Laodikea kana Filadelfia.

Kanyataanana nyaéta yén ieu téh pesen pameterai, ku sabab éta kudu dipastikeun pageuh boh dina akal budi boh dina rohani. Teu cukup ngan ukur ngakuan yén mangsa nalika dua saksi éta paéh di jalan téh mangrupikeun lambang paburencayna “tujuh kali,” tapi ogé merlukeun panarimaan kana éta bebeneran dina pangalaman hirup.

Permata-permata Miller, nu ngalambangkeun bebeneran-bebeneran anu dibuka segelna dina waktu ahir taun 1798, jadi ujian pikeun para parawan dina poé-poé panungtungan. Pangalaman netep dina bebeneran sacara “rohani” dilambangkeun ku permata kahiji Miller, sedengkeun netep dina bebeneran sacara “intelektual” dilambangkeun ku pekabaran Islam tina cilaka katilu. Panggero kana panobat jeung pangakuan dosa anu dilambangkeun ku “tujuh kali,” nandaan hiji pagawéan anu dilaksanakeun babarengan jeung Kristus di Tempat Nu Maha Suci, sarta dilambangkeun ku titingalian “mareh.”

Pamahaman Islam anu “intelék” tina Cilaka katilu dilambangkeun ku visi “chazon”, sarta duanana diperlukeun pikeun jalma-jalma anu bakal diségél. Dina taun 1863, Adventisme Laodicea milih ngawangun deui Yeriho, sarta ninggalkeun pagawéanana pikeun mulangkeun Yerusalem. Yeriho

téh lambang kamakmuran, sakumaha ogé dilambangkeun ku kabutaan Laodicea.

“Salah sahiji benteng pangkuatna di éta nagri—kota Yeriho anu gedé tur beunghar—ngahadap pas di hareupeun maranéhna, ngan rada jauh ti pasanggrahanana di Gilgal. Ayana di wates hiji dataran subur anu pinuh ku rupa-rupa hasil tropis anu beunghar, kalayan karaton-karaton jeung kuil-kuilna minangka tempat kamewahan jeung kajahatan, kota anu sombong ieu, ti tukangeun témbok pertahanan anu kacida kandelna, nembongkeun panyorangan ka Allah Israil. Yeriho téh salah sahiji puseur utama ibadah ka brahala, utamana ngabaktikeun diri ka Astarté, déwi bulan. Di dinya ngumpul sagala hal anu panghina-hinana jeung pangngahina-ngahinakeunana dina agama urang Kanaan. Bangsa Israil, anu dina pipikiranana masih kénéh seger akibat anu matak pikageuleuheun tina dosana di Bet-Peor, teu bisa nenjo ka kota kapir ieu iwal ku rasa jijik jeung kageumpeur.” Patriarchs and Prophets, 487.

“Batu” anu dipiceun ku para tukang wangunan dina taun 1863, waktu maranéhna ngawangun deui Yeriho, nya éta “tujuh kali” anu dina poé-pocé panungtung bakal jadi bebeneran (permata), anu jadi “huluna juru”, sabab éta téh bebeneran anu ngajalin babarengan awal Adventisme dina gerakan kaum Millerit jeung ahir Adventisme dina gerakan saratus opat puluh opat rébu. Eta permata, anu nya éta “tujuh kali,” ogé mangrupa “poé anu didamel ku PANGERAN”, jeung éta téh Kristus sorangan, sabab Anjeunna téh Firman, jeung Anjeunna téh “Bebeneran.” Jejer Islam mangrupa téma anu ngahasilkeun panyucian boh umat pilihan baheula boh umat pilihan anyar, jeung panyucian anu dua rupa éta dimimitian dina 11 Séptémber 2001, anu mangrupa “poé angin wetan”. Dina poé éta para panjaga kudu nyanyikeun lagu anu sarua pisan jeung anu ditembangkeun ku Kristus, nalika Anjeunna ngawartakeun misil kebon anggur. Saratus opat puluh opat rébu nyanyikeun lagu Musa (nya éta “tujuh kali”), jeung lagu Anak Domba.

Tuluy kuring ningali anu kawas sagara kaca campur seuneu; sarta jalma-jalma anu geus meunang kameunangan ngalawan éta sato galak, jeung gambarna, jeung tandana, jeung angka ngaranna, nangtung dina sagara kaca, nyekel kecap-kecap Allah. Jeung maranéhna ngawih lagu Musa, abdi Allah, jeung lagu Anak Domba, pokna, Agung jeung ajaib padamelan-Mantenan, nun Gusti Allah Nu Maha Kawasa; adil jeung sajati jalan-jalan-Mantenan, nun Raja para wali. Wahyu 15:2, 3.

“Anak Domba” téh nyaéta Kristus anu geus dipaéhan, sarta Anjeunna dipaéhan di tengah-tengah dua rébu lima ratus dua puluh poé, ku kituna ngaraketkeun kurban hirup jeung getih-Na (tempat Anjeunna netepkeun perjangjian), babarengan jeung “paséa ngeunaan perjangjian-Na” nu ku Musa ditepikeun, dina Imamat dua puluh genep. Tembang Musa jeung Anak Domba téh nyaéta tembang ngeunaan chazon tina sajarah kenabian jeung tembang ngeunaan mareh tina “pangawujud”-Na. Ieu téh tembang ngeunaan pamahaman intelektual jeung rohani sakumaha diwakilan ku dua titingalian dina Daniel pasal dalapan. Ieu téh tembang ngeunaan hiji umat perjangjian anu keur dihukum sarta diliwatan, sedengkeun hiji umat pilihan anu anyar keur dipilih. Prosés pamilihan éta, ku kituna ogé éta tembang, dimimitian dina 11 Séptémber 2001.

Anjeunna bakal nimbulkeun supaya maranéhna anu asal ti Yakub ngakar; Israél bakal mekar jeung ngabuntut, sarta ngeusian beungeut dunya ku buah. Naha Anjeunna geus neunggeul anjeunna, saperti Anjeunna neunggeul jalma-jalma anu neunggeul anjeunna? atawa naha

anjeunna dipaéhan nurutkeun pangpeuncitan jalma-jalma anu dipaéhan ku anjeunna? Kalawan ukuran, waktu éta mimiti tumbuh, Anjeun bakal ngahukum eta; Anjeunna nahan angin-Na anu garang dina poé angin ti wetan. Ku hal ieu, ku kituna, kajahatan Yakub bakal dipupus; jeung ieu sakabéh buahna, nyaéta miceun dosana; waktu anjeunna ngajadikeun sakabéh batu altar kawas batu kapur anu diremuk nepi ka ancur, rungkun-rungkun brahala jeung arca-arca moal nangtung deui. Sanajan kitu, kota anu dibenteng bakal jadi taringgul, tempat padumukan ditinggalkeun, sarta diantep kawas hiji gurun: di dinya anak sapi bakal ngadahar jukut, di dinya manéhna bakal ngagolér, sarta ngahakan dahan-dahanna. Lamun dahan-dahanna geus garang, eta bakal dipatahkeun; para awéwé datang, tuluy ngaduruk eta ku seuneu: sabab eta téh bangsa anu teu boga pangarti; ku sabab éta, Anjeunna anu nyiptakeun maranéhna moal welas asih ka maranéhna, jeung Anjeunna anu ngawangun maranéhna moal mintonkeun kanyaah ka maranéhna. Jeung bakal kajadian dina poé éta, yén Gusti bakal ngagebrus ti saluran walungan nepi ka walungan Mesir, sarta maranéh bakal dikumpulkeun saurang-saurang, hé barudak Israél. Jeung bakal kajadian dina poé éta, yén tarompét agung bakal ditiup, sarta maranéhna bakal datang, nyaéta anu geus méh binasa di tanah Asyur, jeung anu kapiheulaan di tanah Mesir, sarta bakal nyembah ka Gusti di gunung suci di Yerusalem. Yesaya 27:6–13.

Lamun dipikaharti kalawan leres, ayat-ayat ieu keur nandakeun mangsa ti 11 Séptémber 2001 nepi ka hukum Minggu anu bakal geura sumping. Ayat genep nandakeun sakabéh sajarah éta, ku cara nandakeun awal tina pepelakan anu nyokot akar, tuluy mekar sarta ngaluarkeun kuncup, sarta ahirna ngeusian bumi ku buah. Buah anu ngeusian bumi éta ngalakukeunana dina mangsa “jam,” nyaéta krisis hukum Minggu. Nalika Kristus dina mangsa éta keur ngumpulkeun buah-Na kana lumbung-Na, Anjeunna ogé keur ngalaksanakeun panghukuman ka Babul. Panghukuman anu lumangsung dina mangsa nalika bumi dieusian ku buah digambarkeun dina ayat tujuh, nalika dua patalékan diajukeun, “Naha anjeunna geus neunggeul manehna, sakumaha anjeunna neunggeul jalma-jalma anu neunggeul manehna? atawa naha anjeunna dipaéhan nurutkeun meuncitan jalma-jalma anu dipaéhan ku anjeunna?”

Saterusna dina ayat dalapan, cipratan hujan ahir ditandaan ku ungkara, “Dina ukuran.” Anu nyababkeun tatangkalan ngarambat kaluar téh nyaéta hujan, sarta nalika awal hujan ahir ditandaan, éta ditandaan minangka mimiti “dina ukuran, nalika éta ngarambat kaluar.” Nalika hujan ahir dimimitian, éta dicurahkeun “dina ukuran”, sabab éta henteu dicurahkeun tanpa ukuran lamun panén téh campuran antara anu sajati jeung anu palsu.

“Unggal jiwa anu saéstuna parantos dipertobatkeun bakal kacida hayangna mawa batur kaluar tina poék kasalahan kana cahaya anu endah tina kabeneran Yesus Kristus. Curahan Roh Allah anu agung, anu nyaangan sakuliah bumi ku kamulyaan-Na, moal sumping saméméh urang boga umat anu dipaparin pencerahan, anu ku pangalaman terang naon hartina jadi batur sapagawean jeung Allah. Lamun urang geus boga pangbakti anu lengkep, sapinuh hate, kana palayanan Kristus, Allah bakal ngaku éta ku cara ngucurkeun Roh-Na tanpa ukuran; tapi ieu moal kajadian salila bagian panggedéna tina gereja lain batur sapagawean jeung Allah. Allah moal tiasa ngucurkeun Roh-Na nalika mementingkeun diri jeung nyugemakeun diri kacida écésna; nalika hiji roh ngadominasi anu, lamun diwujudkeun ku kecap, bakal nganyatakeun jawaban Kain éta,—‘Naha kuring penjaga dulur kuring?’ Lamun bebeneran keur jaman ieu,

lamun tanda-tanda anu beuki ramé di unggal sisi, anu mere kasaksian yén ahir sagala perkara geus caket, teu cekap pikeun ngahudangkeun tanaga anu keur saré tina jalma-jalma anu ngaku terang kana bebeneran, mangka poek anu saimbang jeung cahaya anu geus moncorong bakal nyusul jiwa-jiwa ieu. Teu aya sanajan ngan sarupa alesan pikeun kaacuhan maranéhna anu bakal sanggup dipidangkeun ka Allah dina poé agung panghitungan ahir. Moal aya alesan anu bisa ditepikeun naha maranéhna henteu hirup, leumpang, jeung digawe dina cahaya bebeneran suci tina pangandika Allah, sarta ku kituna nganyatakeun ka dunya anu dipopoékan ku dosa, ngaliwatan kalakuan maranéhna, simpati maranéhna, jeung sumanget maranéhna, yén kakawasaan jeung kanyataan injil teu bisa dibantah.” Review and Herald, July 21, 1896.

Sadérék White nandaan ieu petikan minangka titik nalika malaikat dina Wahyu turun, sabab anjeunna nyarios, “curahan agung Roh Allah, anu nyaangan sakuliah bumi ku kamulyaan-Na.” Dina petikan séjén anu remen ku urang dikutip dina artikel-artikel ieu, anjeunna nandaan yén nalika “gedong-gedong jangkung di New York” “diruntuhkeun,” “Wahyu pasal dalapan welas, ayat hiji nepi ka tilu, bakal kacumponan.”

Urang baris neruskeun ieu pamikiran dina artikel salajengna.

Ayeuna ku kami rek nyanyikeun pikeun kakasih kami lagu ngeunaan kakasih kami anu patali jeung kebonna anggur. Kakasih kami ngabogaan kebon anggur dina hiji pasir anu kacida suburna: tuluy dipageranana, batu-batuna dipiceunan, sarta dipelakan ku tangkal anggur pilihan, di tengahna diwangun hiji munara, jeung di jerona ogé dijieun tempat meres anggur; sarta anjeunna ngarep-ngarep supaya éta ngahasilkeun buah anggur, tapi anu kaluar malah buah anggur liar. Jeung ayeuna, he pangeusi Yerusalem, jeung aranjeun lalaki-lalaki Yuda, mangga hakim, sim kuring nyuhunkeun, antara kami jeung kebon anggur kami. Naon deui anu bisa dipigawé pikeun kebon anggur kami, anu can dipigawé ku kami di dinya? Ku sabab naon, waktu kami ngarep-ngarep supaya éta ngahasilkeun buah anggur, malah ngahasilkeun buah anggur liar? Jeung ayeuna, kadiu; ku kami baris dibéjakeun ka maraneh naon anu ku kami rek dipigawé ka kebon anggur kami: pagerna ku kami baris dicabut, nepi ka éta bakal dihakan; témbokna ku kami baris diruntuhkeun, nepi ka éta bakal diinjak-injak: Jeung ku kami baris dijadikeun tanah gurun: éta moal dipangkas, moal ogé dicangkul; tapi dina éta bakal tumuwuh rungkun cucuk jeung cucuk bangbaluh: kami ogé baris maréntahkeun ka mega-mega supaya ulah nurunkeun hujan ka dinya. Sabab kebon anggur PANGERAN semesta alam téh kulawarga Israil, jeung jalma-jalma Yuda téh tutuwuhan anu dipikaresep-Na: sarta Anjeunna ngarep-ngarep kaadilan, tapi tingali, malah panindesan; kana kabeneran, tapi tingali, malah aya patinggorowok. Yesaya 5:1–7.